

Gruß der Tschechoslowakei an das rote Wien

Von R. Silaba, Sekretär der Sozialistischen Arbeitersport-Internationale

Pohlížel-li každý Čechoslovák v dobách předválečných na Vídeň jako na místo jemu nepřátelské, na místo své poroby a ne-svobody, kde třístatisícová menšina československá trpěla pod útiskem politickým, sociálním, národnostním a hlavně kulturním, kde nebylo pro desítitisíce českých dětí řádných škol a kdy neobmezenými vládci Vídně byli monarchističtí křesfanští so-ciólové, jsou dnes — po válečném krveprolití — kdy na primá-torský stolec města Vídně zasedl miláček dělnictva, sociální demokrat Karel Seitz, poměry pro Čechoslováka ve Vídni mnohem příznivější, může volněji a svobodněji vydechnouti, má

sdostatek českých škol a českých učitelů a politicky je občanem rovnoprávným. Proto dnes vzhlížíme k Vídni zcela jinak, jdeme tam rádi a těšíme se z plna srdce na okamžiky, kdy budeme účastni onoho radostného obrazu mládeže, síly a solidarity třídně uvědomělého dělnictva, který se před našimi zraky rozvíje za krásných hřejivých dnů měsíce července.

A naše účast nebyla by úplná, kdyby v ní nebylo rovnoprávnosti, kdybychom šli do Vídně bez německé dělnické menšiny v Československu. Při-jdeme společně, ruku v ruce, abychom za zvuků velebných hymnů „Internacionály“ manifestovali na vídeňských ulicích pro rovnoprávnost národů, pro světový mír, pro nového člověka, osvobozeného od poroby tělesné, duševní a hospodářské.

To je náš pozdrav rudé socialistické Vídni, tak zdravíme veškeré sociálně demokratické dělnictvo republiky Rakouské i naši československou menšinu a povoláváme své upřímné „Zdar“ a „Freundschaft“ II. Mezinárodní Dělnické Olympiadě!

Wenn jeder Tschechoslowak in den Zeiten vor dem Krieg auf Wien als auf einen ihm feindlichen Ort blickte, an die Stätte seiner Knechtschaft und Unfreiheit, wo eine dreihunderttausend-köpfige tschechoslowakische Minderheit unter politischem, so-zialem, nationalem und hauptsächlich kulturellem Druck litt, wo für Zehntausende tschechischer Kinder keine ordentlichen Schulen waren und wo die unumschränkten Herrscher Wiens die monarchistischen Christlichsozialen waren, sind jetzt — nach dem Blutvergießen im Krieg —, wo auf dem Stuhl des Ersten der Stadt Wien ein Liebling der Arbeiterschaft Platz genommen hat, der Sozialdemokrat Karl Seitz, die Verhältnisse für einen Tschechoslowaken in Wien viel günstiger; er kann

freier aufatmen, er hat zur Genüge tschechische Schulen und tschechische Lehrer und ist politisch ein gleichberechtigter Bürger. Darum blicken wir heute auf Wien ganz anders, wir gehen gern hin und freuen uns aus vollem Herzen auf die Augenblicke, da wir teilhaben werden an jenem erfreulichen Bild der Jugend, der Kraft und Solidarität der klassenbewußten Arbeiterschaft, das sich vor unseren Augen an den schönen warmen Tagen des Monats Juli entfalten wird.

Und unsere Teilnahme wäre nicht vollkommen, wenn dabei nicht Gleichberechtigung bestünde, wenn wir nach Wien ohne die deutsche Arbeiterminderheit in der Tschechoslowakei gingen. Wir werden gemeinsam kommen, Hand in Hand, um unter den Klängen der hehren Hymne, der „Internationale“, auf den Wiener Gassen für die Gleichberechtigung der Völker zu manifestieren, für den Weltfrieden, für den neuen Menschen, der befreit ist von körperlicher, geistiger und wirtschaftlicher Knechtung. Das ist unser Gruß dem roten sozialistischen Wien! So grüßen wir die gesamte sozialdemokratische Arbeiterschaft der österreichischen Republik und unsere tschechoslowakische Minderheit, und rufen unser aufrichtiges „Nazdar!“ und „Freundschaft!“ der Zweiten Internationalen Arbeiter-Olympiade!

ESPERANTO

lingvo de la socialistaj sportuloj

La laborista sportmovado, kiu precipe post la terura mondmilito elkreskis al antaŭe nekonata grandeco kaj multformeco, havas en si la kernon de proleta movado estonta. En la sportmovado pli ol en ĉiuj aliaj movadoj la amaso de la membroj estas aktiva, sportmovado sen sportuloj ne estas imagebla. La samaj cirkonstancoj devus esti en ĉiuj aliaj proletaj movadoj, sed bedaŭrinde ni devas konstati, ke tiel ne estas. En la aliaj movadoj la membraro pli mal pli formas je teruro de la funkciuloj pasivan parton, kiu eĉ ofte estas prokrastilo por la koncerna movado.

Feliĉe la sportmovado faras escepton. Kaj tio ankaŭ estas la kaŭzo, ke en ĝi, pli frue ol en ĉiuj aliaj movadoj, la kruda realeco devigis al pritraktado de problemoj de lingvo internacia. Ĉar se miloj kaj dekmiloj da simplaj laboristoj el plej diversaj landoj kunvenas por servi al unusola komuna celo, al la propagando kaj disvastigo de la socialista sportmovado, tiam tuj dekomence montriĝas tre grava malhelpo, la diverslingveco. Kaj feliĉe en la sportmovado estas kamaradoj, kiuj komprenas la signifon de la tempo, kiuj ĝuste taksas la historian signifon de la socialista sportmovado: La socialismo ne estas nur afero de fortaj muskoloj kaj nervoj, sed eĉ pli afero de fortega klaskonscio kaj de nerompebla internacia proleta solidareco. Kaj bone komprenis la kamaradoj en la sportmovado, ke unu el la plej gravaj kaj plej bonaj rimedoj por tiu celo estas internacia lingvo Esperanto. Jam dum la Kvara Kongreso en Helsinko (1927) la Socialista Sport-Internacio Laborista decidis, ke estas davo de ĉiu aliĝinta landasocio, zorgi pri disvastigo de Esperanto kaj pri ĝia praktika apliko. Dum la festkunsido en Luzern dum la pasinta jaro la Internacia Oficejo de la Sportinternacio en rezolucio denove akcentis la urĝan bezonon de Esperanto kaj alvokis ĉiujn anojn al ĝia lernado. Kiam oni vidas, ke la kompetentaj kamaradoj en la sportmovado tiel kompreneme rilatas al la problemoj de lingvo internacia, tiam oni povas esperi, ke venko de Esperanto estas certa. Dum la Olimpiado en Vieno ni havos okazon rikolti kelkajn fruktojn de la antaŭa laboro. Dum la Olimpiado devas montriĝi, ke la semo ne falis sur ŝtonan kampon, ke la socialistaj sportuloj havas la emon, servi al sia klaso per pligrandigo de sia korpa kaj spirita batalpreteco. Ni esperu, ke Esperanto por ili estas valora kaj ŝatata helpilo por la trapenetado de internacia sento. La Olimpiado estas fajra simfonio de la proleta kulturo kaj venkvolo. Modesta sed ne lasta kunaganto dum tiu grandioza festo estas Esperanto. Per ĝia helpo la socialistaj sportuloj de ĉiuj landoj alproksimiĝos al tio, kion niaj grandaj pioniroj postulas kiel antaŭkondiĉon por la venko de Socialismo: Al vera Internacieco!

Franz Jonas, Vieno